

KADUCZNY (1) ai

I sg m kaducznym.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (ten sam przykład) – XIXw,

Przymiotnik od „kaduk” ‘choroba’; cierpiący na kaduk:

W połączenia szeregowym: Czyni lię głuchym/ niemym/ ślepym/ y kąduczny: A on łotrem wierutnym/ y przechyrą sztuczny. KlonWor 50.

ZCh